

Arnošt Vašíček

Ďáblova
lest



MYSTERY
FILM



MYSTERY
FILM

Arnošt Vašíček

Ďáblova lest

MYSTERY FILM

Ostrava 2013

Arnošt Vašíček: Ďáblova lest

Mystery Film, Ostrava 2013

Copyright©Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoliv její část nesmí být publikována, kopírována, elektronicky ani jiným způsobem šířena bez výslovného povolení.

Vydal: Arnošt Vašíček – Mystery Film, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie©Arnošt Vašíček

Obálka, grafická úprava a sazba Daniele Janošců

Mystery Film

Ostrava 2013

ISBN 978-80-87730-18-8

1

Oslňující záblesk ji vrátil zpátky. Ležela na zádech, připoutána k plochému balvanu, který již před staletími kdosi hrubě otesal do podoby primitivního oltáře. Snažila se upamatovat, co se s ní dělo v posledních minutách, hodinách či dnech. Co se stalo od chvíle, kdy se propadla do nevědomí. Nedokázala si vybavit vůbec nic. Vesmír její mysli ovládala černá díra zapomnění.

Ucítila dotek. Cosi měkkého a poddajného jí klouzalo po těle, kroužilo tam a zpět ve spletitých smyčkách a zanechávalo za sebou chladivě vlhkou stopu.

Došlo jí, že je téměř nahá. Lněnou tuniku jí kdosi vyhrnul až k prsům. Jinak na sobě neměla nic.

Pokusila se rozhlédnout.

Vpravo se tyčila mohutná skalní stěna. Ze zbývajících stran mýtinu uzavírala hradba vzrostlých borovic. Nad jejich korunami světélkoval podivný, temně rudý mrak. Zpoza obzoru se blížila bouřka. Údery blesků doprovázely burácivé tympány. Vítr zesílil, ale ještě nepřšlo.

Mrak jako by s tou spouští nechtěl mít nic společného. Klokoťal a vířil. Převaloval se v mohutných vlnách sem a tam, a přesto zachovával tvar dokonalého kruhu, jako žhavá láva, běsnící uprostřed vulkánu, krev, vařící se v obětním kotli.

Na okamžik měla pocit, že se uprostřed toho rudého oparu šklebí příšerná tvář. Chtěla křičet. Volat o pomoc. Nezmohla se na nic. Okamžik doufala, že blouzní, že to vše je jen děsivá noční můra, z níž se každou chvíli probudí.

Kousek od ní se cosi hnulo.

Pootočila hlavu. Uvědomila si, že to není sen. To, co viděla, jí vzalo dech.

Otec Toderik se prudce posadil na posteli. Ještě napůl ve spánku slyšel ozvěnu blížících se kroků. Kdosi došel ke dveřím a zůstal stát. Chvilí váhal, než opatrně zmáčkl kliku.

Toderik v naprosté tmě neviděl nic, ale důvěrně znal tichý skřípot zrezivělého zámku. Spustil nohy dolů. Bosými chodidly šmátral po studené kamenné podlaze, než našel odložené sandály. Vklouzl do nich a pokusil se postavit. Závrať ho srazila zpět.

Úzký pruh světla z chodby vpadl dovnitř.

„Otče Toderiku.“ V hlase byla cítit starost.

„Pojď dál, Pavle.“

Novic otevřel dveře dokořán a vešel do cely. Kromě krypt hluboko v podzemí to v celém klášteře byla jediná místnost bez elektřiny. Právě proto si ji Toderik vybral.

Novic urazil pár kroků k malému stolu v rohu místnosti a zapálil svíčku. Otočil se ke starému, hubenému muži na pelesti. „Bál jsem se, že se vám něco stalo.“ Stále slyšel ty výkřiky, plné hrůzy a bolesti, které ho probudily, ale neměl odvahy se zeptat, co je vyvolalo.

„Viděl jsem ho. Vrací se.“

„Kdo?“ Novic nechápal, o kom je řeč. „Kdo se vrací?“

Toderik neodpověděl. Těžce oddechoval. Oči mu žhnuly.

Ten neobyčejně hluboký, skoro uhrančivý pohled Pavla fascinoval. Věděl, že mnichovi je hodně přes devadesát let. Seschlá vráscitá tvář lemovaná pápěrky bílých vlasů tomu odpovídala, ale oči byly stále plné života, moudré a zkoumavé. Teď se v nich usadil strach.

„Třeba to byl jen zlý sen,“ pokusil se o vysvětlení, sám nevěděl čeho.

„Ne. Vidím ho znovu a znovu. Čas se navršil. Brána propasti je odemčena.“ Podíval se na novice. „Pomoz mi pokleknout.“

„Máte horečku, otče. Lehněte si. Zůstanu chvíli s vámi.“

„Ne.“ Toderik napřáhl ruku, sevřel novicovu paži a těžce se zvedl. „Musíme se modlit, Pavle. Ať svatý kříž je naším světlem, ať Satan nám nikdy nevládne.“

Naznačil, kterou modlitbu vybral.

Oba muži v černých kutnách poklekli pod prostý dřevěný kříž na hrubě omítnuté stěně. Do mihotavého světla skomírajícího plamínku zaznělo dvojhlasně: „Crux sacra sit mihi lux! Nunquam draco sit mihi dux...“

2

„Jeden z nejpřesvědčivějších důkazů reinkarnace byl zaznamenán v Turecku. V roce 1935 se trestanci Cemilu Hayikovi podařilo uprchnout z věznice. Policie brzy vypátrala jeho stopu. Početný oddíl neprodyšně obklíčil uprchlíkův úkryt poblíž Antakye. Vězeň, když viděl, že nemá absolutně žádnou šanci na únik, obrátil zbraň proti sobě. Střela mu vnikla do hlavy na pravé straně pod čelistí a vylétla temenem hlavy vlevo nahoře.

O něco později se rodině žijící nedaleko místa sebevraždy narodil syn Dahham Fahrıcı. Když mu byly čtyři roky, začal poprvé vzpomínat na Cemila. Zdálo se, že o jeho životě ví úplně vše. Trpěl opakovanou noční můrou. Dostal se do obklíčení a ostré přestřelky, na jejímž konci si sám vzal život. Pod tíhou těchto vizí požadoval, aby mu říkali Cemile, za něhož se začal považovat.

Nejpodivnější však byly jeho dvě jizvy, s nimiž se narodil. Jedna vpravo dole pod čelistí a druhá vlevo na temeni. Obě přesně odpovídaly zraněním na prostřelené lebce uprchlého trestance.“

Drobná útlá žena na pódiu udělala dramatickou pauzu. Pohledem se přesvědčila, jak moc ohromila publikum. Byla spokojena. Plný sál na ní visel očima.

„Smrt tedy není konečnou stanicí, ale pouze bránou pro přestup do nového života. Člověk musí projít řetězcem znovuzrození, aby dosáhl dokonalosti, a tak se mohl spojit s Bohem. Každým svým činem rozhoduje o kvalitě příštího vtělení.

Dobrymi skutky si zajišťuje lepší podmínky, pácháním zla na sebe přivolává neštěstí a utrpení. Jak napsal Goethe: „Dokud si neuvědomíte nepřetržitý zákon existence – Zemři a buď znovu, jste pouze pomíjivými hosty na temné Zemi.“

Doktorka Součková rozhodně nebyla žádným guru, duchovním rádcem smířeným s chybami svých oveček, ale spíše zapáleným hlasatelem jediné pravdy, který by každého zastánce jiného názoru nejraději postavil na hranici.

Hovořila sice pomalu, ale o to vemlouvavěji, až to znělo skoro jako z kazatelný. „Reinkarnace je základem hinduismu, buddhismu i některých etnických náboženství. Nepochybuje o ní skoro miliarda obyvatel naší planety. A věřím, že po dnešku k nim přibyli i mnozí z vás.“ Ubrala na dramatickosti a přeladila na přátelskou vlnu. „Tak to je vše. Pokud něco není jasné, ptejte se.“

Rozhlédla se po zaplněném sále. Věděla, že chvíli trvá, než se někdo osmělí. A často bylo třeba debatu uměle vyvolat. „Tak, prosím,“ opakovala výzvu. Očima hledala záchytný bod, někoho, kdo se ostýchá, a přitom by se rád dozvěděl více. Možná by si i zakoupil její novou knížku. Dal příklad ostatním. Všimla si mladé ženy, kterou znala, ale ta pohled neopětovala. Naslouchala muži po svém boku.

Součková k nim popošla. „Vy?“

Muž se zatvářil vyplašeně. „Ne,“ odmítavě zamával rukou. „Já ne. Já jen...“ Rozpaky ho pohltily.

„Tak do toho. Nestyďte se.“ Součková se povzbudivě usmála. „Co potřebujete objasnit? Nebo snad máte nějakou vlastní zkušenost s reinkarnací?“

„Ne, to rozhodně ne.“

„Ale ano. Cítím, že k tématu máte co říct.“ Součková si svou urputností zadělávala na malér.

Muž se postavil. Kdyby nebyl přinucen reagovat, nikdy by se do diskuse nepustil. „Já,“ hledal správná slova, „nejsem si jistý...“

„Čím?“ Upřeně se na něj zadívala.

„Zda vy sama v to opravdu věříte, paní doktorko.“

Tvář jí stáhlo překvapení. „V co jestli věřím?“

„No, že se rodíme stále dokola, že ti, co už tu jednou byli, přijdou na svět znovu. U některých jedinců mě ta představa totiž dost děsí.“

Pár lidí se zasmálo.

Součková to nedokázala skousnout. „Vážený pane, reinkarnace pro mě už dlouho, velmi dlouho není předmětem víry, ale nespornou skutečností. Předložila jsem vám přece dostatek důkazů. Všechny ty případy, kdy se lidé v regresní hypnóze rozpomenují na svá minulá vtělení. Přesně věděli, kde bydleli, a tato místa, přestože je ve svém nynějším životě nikdy nenavštívili, velmi dobře znali. Dokázali se v nich orientovat, jako kdyby tam byli doma... Jiné vysvětlení než znovuzrození prostě neexistuje.“

„Možná ano,“ namítl.

„A jaké?“

„Třeba máme ve svém mozku uloženy vzpomínky na něco, co prožili naši předkové, nějací, možná i hodně vzdálení příbuzní.“

„To je nějaká nová bláznivá teorie?“

„Spíš stará známá věc z výzkumu.“

„Stará známá věc?“ Součková vypalovala jednotlivá slova jako dávky ze samopalu. „Já o ní nikdy neslyšela. A myslím, že ani nikdo z nás, pane...“

„Runa,“ představil se.

Viděla před sebou štíhlého pomenšího chlápka v ošuntělém manšestrovém saku a sepraných džínsech. Košili si zjevně žehlil sám. Dioptrické brýle na bledé tváři lemovaly prameny prošedivělých vlasů. Dělal ho starším.

Typický knihomol, pomyslela si. Suchar bez fantazie a kombináčnických schopností. Teď jí odpapouškuje, co někde vyčetl. Jistý si ale není. Postřehla, jak si nervózně mne ruce.

Součkové bylo skoro líto, že bude muset tohohle troubu před publikem sestřelit. Netušila, že soustrast je předčasná.

„Tak nás s tou teorií seznamte, pane Runo,“ vydala povel k vlastní popravě.

„Jde spíš o náhodný objev při zkoumání inteligence zvířat. Vědci postavili bludiště, velké asi jako kulečníkový stůl. Doprostřed dali kousek špeku a pak dovnitř pustili myš. Trvalo jí dost dlouho, než se dokázala vymotat ze všech těch slepých uliček a dostat se k potravě. Její dcera byla o krapánek rychlejší a vnučka ještě více. O několik generací později jejich další potomek běžel ke špeku nejkratší možnou cestou, jako kdyby znal každý centimetr bludiště. Ale přitom v něm byl poprvé. A ta první myš – pramáti rodu – stále ještě žila. Takže o stěhování duší rozhodně nešlo.“

„Lidé ale nejsou myši.“ Křečovitě se zazubila.

„To jistě ne, ale princip dědičnosti platí pro všechny živé organismy. Vždyť jak vypadáme, jaké nás trápí choroby – za to z velké části mohou naši rodiče a prarodiče. Proč bychom nemohli zdědit i vzpomínky předešlých generací? Třeba existuje něco jako rodová paměť.“

Součková popuzeně zamávala rukama. „S tím nemohu souhlasit. Materiály, s nimiž pracuji, to přece nejsou výpovědi nějakých primitivů, kteří si vymýšlejí. Často jde o velmi slavné a známé osobnosti.“

„A to je další problém,“ suše poznamenal Runa.

Žena vedle něj zčervenala. Lehce ho potáhla za rukáv. Signální návěstí, že má brzdit.

Nebral na to ohled.

„Jaký další problém?“ Doktorka Součková se dostávala do varu.

„No, že ti, kteří už kdysi byli nějakým způsobem výjimeční, jsou takovými jaksi napořád. V každé další generaci. Kde je tedy ten vývoj od horšího k lepšímu?“

„Nechápu, o čem mluvíte.“

„Říkala jste přece, že zpěvačka Madonna se považuje za vtělení čínské císařovny a Tina Turner byla egyptskou královnou Hatšepsovet. Není to divné? Proč nikdo z těch slavných v předešlém životě třeba nepásl kozy nebo nešil boty, než se dopracoval k dnešní dokonalosti?“

„Tohle není argument.“

„Jak to, že ne? Postupný vývoj je přece samou podstatou reinkarnace.“

„Ale to se týká především duchovní úrovně člověka a jeho morálky,“ zahřímala.

„Tak dobře,“ řekl smířlivě Runa. „Už se vám někdo v hypnóze přiznal, že byl v minulém životě lump? Zloděj, podvodník nebo nějaký zabiják?“

„Ale ano,“ ujistila ho.

„Opravdu?“ neubránil se ironií. „A o koho šlo, smím-li se zeptat?“

„O vraha krále Václava III.!“ vynesla Součková trumf.

Runovu nesmělost vzal ďas. Teď už si rozhovor vysloveně užíval. „Tak to byl taky výjimečný kalibr, když ani za těch sedm set let nebyl odhalen.“

„Nevím, proč se snažíte zpochybnit mou práci.“ Součková se přestala kontrolovat. Hlas se jí chvěl vztekem. „Pokud se o reinkarnaci nezajímáte, nemusel jste na přednášku chodit a rušit ostatní.“

„Jistě,“ připustil Runa. „Omluvám se,“ rozhlédl se po okolních řadách a pak ji dorazil, „publiku.“

Začal se prodírat ven. „Dovolíte?“

Žena, která ho doprovázela, vrhla na Součkovou omluvný pohled a vydala se za ním.

O minutu později vyšli z budovy na prostorné venkovní schodiště. Večerní bouřka už odezněla. Vzduch byl chladný a vlhký.

„Prosím tě, cos tím chtěl dokázat?“ vyhrkla.

Zůstali stát na mokré terase před prosklenými dveřmi.

Runa nasadil zkroušený výraz. „Hanko, promiň, ale když jsem slyšel tu snůšku blbostí, neudržel jsem se.“

„Jakých blbostí? Víš, jak je Součková známá? Přednáší i v cizině.“

„Čím větší kravina, tím větší úspěch.“

„Já tě nechápu. Sám se takovými věcmi zabýváš. Jsi znalec magie, zkoumáš náboženské symboly. Tak co ti sakra vadí na převtělování?“

„Je to postavené na vodě.“

„Ale to ta tvoje věda taky.“

„Nemělas mě na tu přednášku tahat,“ pokusil se o odpor.

„Tak nakonec je to moje vina?“ hlas se jí zlomil.

„Omlouvám se. Měl jsem být zticha.“ Vzal ji za ruce. „Haničko, zajdeme někam na večeři a na paní doktorku zapomeneme. Ona na nás jistě taky.“

„To sotva.“ Znělo to popuzeně. „My se totiž známe.“

„Se Součkovou?“

„Jo. Je to kamarádka mojí mámy.“

Mělo mu to vzít vítr z plachet, ale vůbec to sdělení nevstříbal. Znepokojeně se zadíval na vůz, který právě zastavil na křižovatce dole pod nimi. V šeru za volantem seděla dívka. Měl pocit, že ji zná. Jak pohnula hlavou, aby si připálila cigaretu, nastavila svou tvář světlu pouliční lucerny. Byla to ona.

„To snad není možné,“ vyklouzlo mu. Bez slova vysvětlení pádil dolů po dvou schodech.

Semafor ovládla zelená. Auto se odlepilo z místa a zahrulo na hlavní silnici. Nezdálo se, že by si řidička všimla, kdo se za ní žene po chodníku.

3

Vrchní komisař Petr Sumara chvatně prošel vchodem městské nemocnice, dlouhou chodbou dorazil na oddělení urgentního příjmu a zaklepal na pootevřené dveře pracovny lékařů. Nečekal na vyzvání. Nahlédl dovnitř.

U počítače seděla žena v bílém plášti.

„Promiňte... Hledám doktorku Hájkovou.“

„To jsem já.“ Přestala psát, zvedla se a vyšla mu vstříc.

Když se představil, jen udiveně našpulila rty. Pár policajtů už ve své lékařské praxi zažila. Sebevědomí mladíci i dlouhými léty služby unavení matadoři přicházeli do nemocnice vyslechnout

oběti autonehod, manželského násilí a hospodských rvaček. Téměř vždy se jí při tom pokoušeli sbalit nebo alespoň flirtovali, bohužel se stejně nudnou rutinou, s jakou vyšetřovali své případy.

Sumara byl už od pohledu jiný. Vysoký a štíhlý, s pohlednou tváří a světle hnědými vlasy. Úsměv věčného kluka hyzdila jizva jakéhosi smutku v hlubokých temných očích. Sálala z něj energie, ale zároveň cosi nebezpečného. Nepochybně bylo dobré mít tohohle drsnáka na své straně, ale nikdy ne proti sobě.

„Přijel jste kvůli tomu děvčeti z lesa?“

Sumara přikývl. „Jak je na tom? Má těžká zranění?“

„Ne. Vůbec žádná. Jen pár oděrek na nohou. Asi jak běžela bosá.“

Sumara polknul zaklení. „Počkejte, paní doktorko.“ Do očí se mu vedral vztek. „Pracuji na vraždách. Stáhli mě z dovolené, protože jste hlásila, že máte podezření...“

„Ale to vy budete mít taky,“ skočila mu do řeči. „Podívejte, v čem ji přivezli,“ ukázala na věšák. Ve velkém silonovém sáčku visela zkrvavená tunika. Od ramenou po hrud' se v látce rozpíjely temně rudé skvrny.

„Prozatím nevíme, co se stalo. Probrala se z bezvědomí, ale kromě svého jména nám nebyla schopná nic říct. Utrpěla šok.“

„Mohu ji vidět?“

„Samozřejmě. Pojdte.“

Vedla ho nemocniční chodbou s nevzhledně šedivou gumovou podlahou.

„Museli jsme jí dát prášky na uklidnění. Byla asi v zajetí nějakého psychopata.“

„Proč si myslíte, že ji někdo věznil?“

„Na zápěstích a na kotnících zůstaly otlaky, jako kdyby byla připoutána provazem. A pod těmi šaty, pokud se tomu kousku látky tak dá říkat, neměla vůbec nic.“

„Našla jste stopy sexuálního násilí?“

„Ne. Ale já nejsem gynekolog.“